

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทพศิรินทร์ร่มเกล้า ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ
ด้วยเทคนิคจิกซอว์ (Jigsaw) กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ
A Comparison of Debsirin Romkloao School Grade 10 Students' Learning
Achievement on Critical Reading Applying Cooperative Learning with
Jigsaw Technique and Regular Teaching Method

ภารดี ปัญญาใส¹ และ เด่นดาว ชลวิทย์²
Paradee Panyasai¹ and Dendow Chollawit²

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา 4 ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ (Jigsaw) และการจัดการเรียนรู้แบบปกติ 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ (Jigsaw) 3) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทพศิรินทร์ร่มเกล้า แขวงคลองสามประเวศ เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 80 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้แบบ ร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ (Jigsaw) แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนก่อนและหลังเรียน เรื่อง การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ เป็นแบบทดสอบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก โดยผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ และหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และการทดสอบค่าที่ t test แบบ Dependent และ Independent

สรุปผลวิจัย

1. นักเรียนที่สอนโดยผลสัมฤทธิ์การอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ (Jigsaw) สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

¹ภารดี ปัญญาใส นักศึกษาปริญญาโท สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
ผู้รับผิดชอบบทความ (corresponding author) e-Mail: nujimpadee25 @gmail.com

²เด่นดาว ชลวิทย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

2. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์การอ่านอย่างมีวิจารณญาณหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคจิกซอร์ (Jigsaw) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์การอ่านอย่างมีวิจารณญาณหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ; การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ (Jigsaw)

Abstract

This research aims to 1) compare grade 10 students' learning achievement on critical reading applying cooperative learning with jigsaw technique and regular teaching method 2) compare grade 10 students' learning achievement on critical reading pre-applying and post-applying cooperative learning with jigsaw technique and 3) compare grade 10 students' learning achievement on critical reading pre-applying and post-applying regular teaching method. A sample group is 2 classes from 8 classes of Grade 10 (Mattayomsuksa 4) students from Debsirin Romkloa School in semester 2, educational year 2020. It derives from simple random sampling method by using each class as a sampling unit. A lottery method is used to obtain 40 students from class 4/5 as an experimental group for cooperative learning with jigsaw technique implement and the other 40 students from class 4/7 as a control group for regular teaching method implement

Research tools are 1) the lesson plan applying cooperative learning with jigsaw technique 2) the lesson plan applying regular teaching method and 3) the pre-test and post-test of learning achievement on critical reading. It is multiple-choice test (4-answer) and it is verified by some experts with IOC (The Index of Item-Objective Congruence). Data analysis is processed by applying statistics which are average (\bar{x}), standard deviation (S.D.), t-test independent and t-test dependent.

The result reveals that

1) an experimental group for cooperative learning with jigsaw technique has a learning achievement on critical reading which is higher than a control group's applying regular teaching method with statistical significance (p .05).

2) students' learning achievement on critical reading post-applying cooperative learning with jigsaw technique is higher than pre-applying cooperative learning with jigsaw technique with statistical significance (p .05).

3) students' learning achievement on critical reading post-applying regular teaching method is higher than pre-applying regular teaching method with statistical significance (p .05).

Keywords : A Comparison of Learning Achievement on Critical Reading, Cooperative Learning with Jigsaw Technique

บทนำ

การอ่านเป็นทักษะการรับสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้ชีวิตประจำวันเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากในแต่ละวันมนุษย์ต้องใช้อ่านเพื่อเพิ่มพูนความรู้ ความคิด จินตนาการ และนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิต เช่น นักเรียนใช้อ่านเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้ใหญ่ใช้อ่านเพื่อพัฒนาความคิด พัฒนาอาชีพ ยกย่องคุณภาพชีวิตให้สูงขึ้น ซึ่งในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กล่าวถึง ความสำคัญของการอ่านไว้ว่า “การอ่านเป็นพื้นฐานที่สำคัญของการเรียนรู้และการพัฒนาสติปัญญาของคนในสังคม การอ่านทำให้เกิดการพัฒนาด้านสติปัญญาความรู้ ความสามารถ พฤติกรรมและค่านิยมต่าง ๆ รวมทั้งช่วยให้การดำเนินชีวิตพัฒนาไปสู่สิ่งที่ดีที่สุด” (กระทรวงศึกษาธิการ, สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2549, หน้า 1) จะเห็นได้ว่า การอ่านเป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์และน่าสนใจ ควรส่งเสริมให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญ และใช้อ่านเพื่อประโยชน์ในการดำเนินชีวิต เนื่องจากปัจจุบันเป็นยุคของข้อมูลข่าวสารและเทคโนโลยี การอ่านจึงไม่ได้ถูกจำกัดอยู่แต่เฉพาะสื่อการอ่านที่เป็นหนังสือเท่านั้น แต่ผู้อ่านสามารถเลือกอ่านจากสื่ออื่น ๆ ได้อีก เช่น อ่านจากจอคอมพิวเตอร์ อ่านจากอินเทอร์เน็ต อ่านจากหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ หรือสื่อสิ่งพิมพ์อื่น ๆ ทั้งที่ให้ความรู้ ข้อมูล ข่าวสาร ความบันเทิงแต่ผู้อ่านต้องไม่ลืมพิจารณาความถูกต้องของสารเหล่านั้นด้วย เพราะผู้เขียนอาจมีเจตนาหรือทัศนคติที่แอบแฝงอยู่โดยที่ผู้อ่านไม่รู้เท่าทัน เช่น สารในสื่อโฆษณาที่ใช้ข้อความกล่าวเกินจริง ข่าว บทวิเคราะห์ข่าวในหนังสือพิมพ์ บทความในวารสาร นิตยสารต่าง ๆ อาจให้ข้อมูลที่บิดเบือนข้อเท็จจริง สอดคล้องกับแนวคิดของ ผกาศรี เย็นบุตร, สุภักดิ์ มหาวรากร และนิธอร พรอำไพสกุล (2551, หน้า 55) ที่กล่าวว่า ปัจจุบันมีการผลิตสื่อสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์เผยแพร่ออกมาเป็นจำนวนมาก และผลิตออกมาอย่างรวดเร็ว ทำให้ผู้อ่านไม่สามารถอ่านได้ทัน งานเขียนบางชิ้น เช่น บทความ สารคดี เรื่องสั้น นวนิยาย เป็นต้น อาจมีสารที่ไม่ตรงกับข้อเท็จจริง หรือแทรกความคิดที่ผิด หากอ่านโดยไม่ไตร่ตรองให้ถี่ถ้วนและปฏิบัติตามย่อมจะทำให้ปัญหาตามมาได้

ดังนั้นผู้อ่านต้องใช้วิจารณญาณกลั่นกรอง แยกแยะสารที่อ่านอย่างละเอียดรอบคอบ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้อง เลือกรับข้อมูลที่น่าเชื่อถือและเป็นประโยชน์เท่านั้นเกี่ยวกับเรื่องนี้ วิพุธ โสภวงค์ (2548, หน้า 182-216) ได้เสนอแนวคิดว่าการพิจารณาสารที่ได้รับอย่างรอบคอบ คิดไตร่ตรอง พิจารณาด้วยเหตุผล และการพินิจอย่างรอบด้าน จะทำให้รู้เท่าทันสาร เป็นการพิจารณาสารที่ได้รับอย่างมีวิจารณญาณซึ่งจะช่วยให้ผู้รับสารสามารถกลั่นกรองได้ว่า สารที่ได้รับน่าเชื่อถือหรือไม่ เพียงใดโดยมีเหตุผลรองรับข้อพิจารณา นั้น ๆ ซึ่งการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ สามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกอย่างสม่ำเสมอ ทำจนเกิดความเคยชิน ในที่สุดก็จะเป็นผู้รับสารอย่างมีวิจารณญาณได้เอง ดังนั้นผู้เรียนจึงควรได้รับการฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณอย่างสม่ำเสมอ ฝึกใช้สติปัญญาพิจารณาเหตุและผล แยกแยะข้อมูลด้วยความรอบคอบเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องและน่าเชื่อถือ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยกำหนดมาตรฐานสาระการอ่านไว้ว่า “ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน” และกำหนดตัวชี้วัดไว้ จำนวน 9 ข้อ สรุปสาระสำคัญ คือ

อ่านออกเสียง จับใจความสำคัญ ระบุเหตุและผล ข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็น ระบุและอธิบายคำเปรียบเทียบ และคำที่มีหลายความหมาย ตีความคำยาก ระบุความสมเหตุสมผลของงานเขียน ประเภทหัวใจ ปฏิบัติตาม คู่มือแนะนำวิธีการใช้งานของเครื่องมือหรือเครื่องใช้ วิเคราะห์คุณค่าจากการอ่านงานเขียนที่หลากหลายและมีมารยาทในการอ่าน(กระทรวงศึกษาธิการ, สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2552, หน้า 44-45) จะเห็นได้ว่า หลักสูตรมุ่งให้นักเรียนใช้ทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ พัฒนาตนเองทั้งด้านความรู้ ความคิด และแก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน เนื่องจากการอ่านอย่างมีวิจารณญาณเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ด้วยสติปัญญาอย่างมีเหตุผล ดังนั้น ครูต้องจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสม ส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ เพื่อให้สามารถนำความรู้ แนวคิดต่าง ๆ ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

จากรายงานผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้ขั้นพื้นฐาน (O-NET) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนเทพศิรินทร์ร่มเกล้า พบว่า โรงเรียนควรเร่งพัฒนาเนื่องจากคะแนนเฉลี่ยของโรงเรียนต่ำกว่าคะแนนค่าเฉลี่ยระดับประเทศ ได้แก่ การอ่าน หลักการใช้ภาษาไทย วรรณคดี และวรรณกรรม การทดสอบการอ่านของโรงเรียนได้คะแนนค่าเฉลี่ย 53.38 ต่ำกว่าคะแนนค่าเฉลี่ยระดับประเทศ คือ 57.48 ผลคือ นักเรียนตอบคำถามไม่ถูกต้อง เพราะโดยทั่วไปสารที่อ่านมักจะไม่นำบอกสิ่งเหล่านี้ไว้ตรง ๆ เป็นหน้าที่ของผู้อ่านที่ต้องใช้สติปัญญาพิจารณาประเมินความคิดของผู้เขียนโดยใช้วิจารณญาณของตนเอง ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นการอ่านแบบทดสอบของการทดสอบระดับชาตินี้ขั้นพื้นฐาน หรือการอ่านในชีวิตประจำวัน นักเรียนจึงต้องใช้สติปัญญา พิจารณาสารที่อ่านอย่างมีเหตุผล รอบคอบก่อนตัดสินใจ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ พบความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านกับการพัฒนาความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณว่า การอ่านเป็นกิจกรรมที่สามารถพัฒนาการคิดอย่างมีวิจารณญาณได้เป็นอย่างดี “การปรับปรุงกิจกรรมการเรียนรู้ และการจัดสื่อการเรียนรู้รูปแบบต่าง ๆ เช่น หนังสือ บทความประเภทต่าง ๆ หนังสือพิมพ์ นิทานให้ผู้อ่านแล้วครูใช้คำถามฝึกการคิดหลังการอ่าน เช่น เรื่องนี้คล้ายคลึงหรือแตกต่างกันอย่างไร ความสัมพันธ์เชิงเหตุผลในการอ่านจะช่วยพัฒนาทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณได้วิธีหนึ่ง”(สุคนธ์ สินธพานนท์, วรวัฒน์ วรรณเลิศลักษณ์ และพรณี สินธพานนท์, 2552, หน้า 80)

ดังนั้นผู้วิจัยสนใจการสอนอ่านอย่างมีวิจารณญาณเพื่อให้ผู้อ่านได้อ่านอย่างมีจุดมุ่งหมาย โดยใช้คำถามตามระดับการเรียนรู้กระตุ้นให้นักเรียนแสวงหาคำตอบจากเรื่องที่อ่าน นอกจากนี้ยังกำหนดขั้นตอนการอ่านและกรอบการปฏิบัติให้นักเรียนฝึกอ่าน ฝึกคิดอย่างชัดเจนซึ่งเป็นการฝึกอย่างเป็นระบบในแต่ละขั้นตอน การอ่านจะใช้วิธีเชื่อมโยงความรู้ใหม่เข้ากับความรู้เดิมทั้งด้านภาษาและความรู้ทั่วไป ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจนำแนวคิดที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ (Jigsaw) และการจัดการเรียนรู้แบบปกติ มาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการอ่านอย่าง มีวิจารณญาณ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทพศิรินทร์ร่มเกล้า เพื่อให้ให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ สามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่าสิ่งที่อ่านและนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน นักเรียนได้รับประสบการณ์ การเรียนที่ตีเกิดกระบวนการเรียนรู้และสนุกสนานในการเรียนและเป็นการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพ ตลอดจนเป็นแนวทางสำหรับครูภาษาไทยในการพัฒนาการเรียนรู้อาษาไทยให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพที่ดียิ่งขึ้นต่อไป

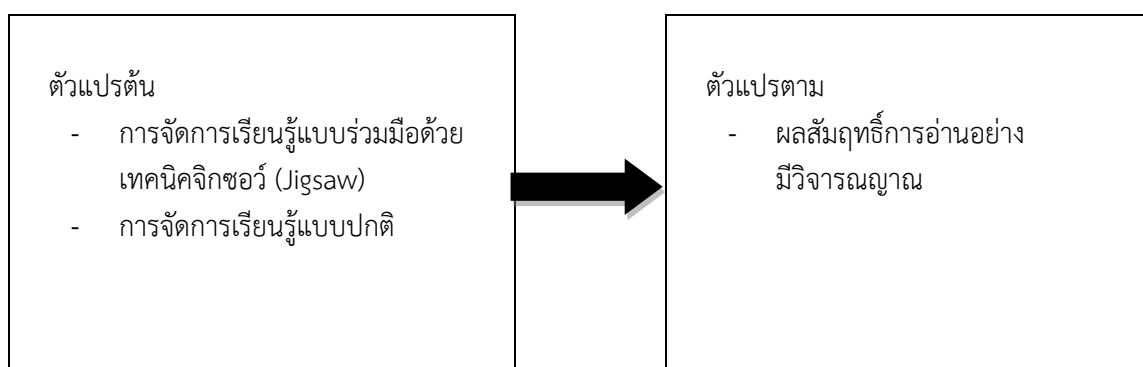
วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา 4 ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ (Jigsaw) และการจัดการเรียนรู้แบบปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ (Jigsaw)
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

สมมติฐานของการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์การอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ (Jigsaw) สูงกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ผลสัมฤทธิ์การอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ (Jigsaw) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ผลสัมฤทธิ์การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ขอบเขตการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทพศิรินทร์ร่วมเกล้าที่กำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 8 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 323 คน
2. กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทพศิรินทร์ร่วมเกล้า ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 80 คน โดยได้มาจากการการนำคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 มาวิเคราะห์ด้วยสถิติ ANOVA ทั้งหมด

8 ห้องเรียน จากนั้นเลือก 2 ห้องเรียนที่มีผลคะแนนไม่ต่างกันมากำหนดประเภทวิธีสอนของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) ด้วยวิธีการจับสลาก โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม (cluster random sampling) ซึ่งได้ผลดังนี้

- นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/5 จำนวน 40 คน จัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ (Jigsaw)

- นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/7 จำนวน 40 คน จัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วย การจัดการเรียนรู้แบบปกติ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้วิธีจัดกิจกรรมการเรียนรู้อื่นเพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ในวิชาภาษาไทย และได้ทราบความคิดเห็นในการเรียนวิชาภาษาไทยโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้อื่นแบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ (Jigsaw)

2. ได้แนวทางสำหรับครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยดัดแปลงและปรับใช้กับสาระอื่น ๆ เพื่อพัฒนาการเรียนรู้อื่นวิชาภาษาไทย

3. ช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาคุณลักษณะการเป็นผู้นำ ผู้ตาม และการยอมรับความคิดเห็นซึ่งกันและกัน และการช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ จากการจัดการเรียนรู้ แบบจิ๊กซอว์ร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ (Jigsaw)

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบก่อนเรียน โดยให้กลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ทำแบบทดสอบวัดความสามารถวิชาภาษาไทย เรื่อง การอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 ข้อ ด้วยข้อสอบชุดเดียวกัน

2. ดำเนินการทดลอง โดยใช้เนื้อหาสาระเดียวกันและระยะเวลาในการสอนเท่ากัน คือ กลุ่มละ 4 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 8 ชั่วโมง แต่ใช้วิธีการสอนที่แตกต่างกัน

3. กลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ทำแบบทดสอบหลังเรียน ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถหลังเรียน เรื่อง การอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เป็นแบบทดสอบปรนัย จำนวน 30 ข้อ กำหนดเวลา 60 นาที

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ (Jigsaw) เรื่องการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ผู้วิจัยได้ศึกษาดำรง เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาการอ่านอย่างมีวิจารณญาณเพื่อจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้เทคนิคจิ๊กซอว์ (Jigsaw) เรื่อง การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ จำนวน 4 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 8 ชั่วโมง แล้วนำเสนอแผนการจัดการเรียนรู้ต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และปรับปรุงแก้ไข หลังจากนั้นนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้รับการแก้ไขให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบดูความเหมาะสมขององค์ประกอบของแผนโดยใช้แบบประเมินแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating

scale) พิจารณาความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) และนำผลมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 การอ่านอย่างมีวิจารณญาณเรื่องข่าว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.96 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 การอ่านอย่างมีวิจารณญาณเรื่องบทความ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.96 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 การอ่านอย่างมีวิจารณญาณเรื่องวรรณกรรมพื้นบ้าน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.96 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 การอ่านอย่างมีวิจารณญาณเรื่องวรรณกรรมในบทเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.98 ทุกแผนผ่านเกณฑ์ประเมิน จัดเป็นแผนการสอนที่เหมาะสม สามารถนำไปใช้ในการทดลองได้

2. แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติเรื่องการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

ผู้วิจัยได้ศึกษาดำเนินการ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาการอ่านอย่างมีวิจารณญาณเพื่อจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ตามวิธีสอนแบบปกติเรื่อง การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ จำนวน 4 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 8 ชั่วโมง แล้วนำเสนอแผนการจัดการเรียนรู้ต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และปรับปรุงแก้ไข หลังจากนั้นนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้รับการแก้ไขให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมขององค์ประกอบของแผนโดยใช้แบบประเมินแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) พิจารณาความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) และนำผลมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 การอ่านอย่างมีวิจารณญาณเรื่องข่าว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.96 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 การอ่านอย่างมีวิจารณญาณเรื่องบทความ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.96 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 การอ่านอย่างมีวิจารณญาณเรื่องวรรณกรรมพื้นบ้าน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.98 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 การอ่านอย่างมีวิจารณญาณเรื่องวรรณกรรมในบทเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.98 ทุกแผนผ่านเกณฑ์ประเมิน จัดเป็นแผนการสอนที่เหมาะสม สามารถนำไปใช้ในการทดลองได้

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ เป็นแบบทดสอบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ใช้ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยวิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ จัดทำตารางวิเคราะห์แบบทดสอบ กำหนดจำนวนข้อสอบตามประเภทของบทอ่าน จำนวน 60 ข้อ เสนอแบบทดสอบให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิจัยตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและการใช้ภาษา ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ จากนั้นนำไปเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความสอดคล้องของข้อคำถาม โดยนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) และคัดเลือกคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง 0.6 ขึ้นไป ได้จำนวนข้อสอบทั้งสิ้น 60 ข้อ จากนั้นนำข้อสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 65 คนซึ่งเคยเรียนรู้เนื้อหามาก่อนแล้ว นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อหาประสิทธิภาพรายข้อ โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item objective congruence : IOC) อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 มีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.20-0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง 0.21-0.84 และคัดเลือกให้เหลือ 30 ข้อ จากนั้นนำไปทดลองอีกครั้งและนำแบบทดสอบมาวิเคราะห์ความเชื่อมั่น (Reliability) ตามสูตร KR – 20 ของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder - Richardson) พบว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.72

การดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ใช้แบบแผนทดลองตามแบบแผนวิจัย (True-Experimental Design) โดยเปรียบเทียบก่อน - หลัง และเปรียบเทียบ 2 กลุ่ม (Pretest Posttest Control Group Design) ดังนี้ (มาเรียม นิลพันธ์ 2549, หน้า 145)

รูปแบบการทดลอง แบบแผนการวิจัยใช้แบบ (Pretest Posttest Control Group Design)

RE	T1	X	T2
RC	T1	~X	T2

- R = การได้มาของกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่ม
- E = กลุ่มทดลอง
- C = กลุ่มควบคุม
- T1 = การทดสอบก่อนเรียน
- T2 = การทดสอบหลังเรียน
- X = การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ (Jigsaw)
- ~X = การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ (Jigsaw) และการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ดังข้อมูลในตาราง 1

ตาราง 1

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระหว่างกลุ่มที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ (Jigsaw) และกลุ่มที่จัดการเรียนรู้แบบปกติ

ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ	n	\bar{x}	S.D.	t	Sig.
กลุ่มที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ (Jigsaw)	40	21.48	2.708	5.292	.000
กลุ่มที่จัดการเรียนรู้แบบปกติ	40	18.38	2.529		

จากตาราง 1 พบว่า คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การอ่านอย่างมีวิจารณญาณระหว่างกลุ่มที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ (Jigsaw) สูงกว่า กลุ่มที่จัดการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า กลุ่มที่เรียนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ (Jigsaw) เรื่องการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนการจัดการเรียนแบบปกติ

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ (Jigsaw)

ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ (Jigsaw) ดังข้อมูลในตาราง 2

ตาราง 2

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ (Jigsaw)

ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ	n	\bar{x}	S.D.	t	Sig.
กลุ่มที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ (Jigsaw)	40	12.88	2.604		
กลุ่มที่จัดการเรียนรู้แบบปกติ	40	21.48	2.708	-24.287	.000

ตาราง 2 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบด้านการอ่านอย่างมีวิจารณญาณหลังเรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ (Jigsaw) สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มที่จัดการเรียนรู้แบบปกติ

ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มที่จัดการเรียนรู้แบบปกติ ดังข้อมูลในตาราง 3

ตาราง 3

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มที่จัดการเรียนรู้แบบปกติ

ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ	n	\bar{x}	S.D.	t	Sig.
กลุ่มที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ (Jigsaw)	40	11.98	2.259		
กลุ่มที่จัดการเรียนรู้แบบปกติ	40	18.38	2.529	-19.526	.000

จากตาราง 3 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบหลังเรียนด้านการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ โดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบปกติสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การอภิปราย

1. จากผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์การอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ (Jigsaw) สูงกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งผลสัมฤทธิ์การอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนกลุ่มทดลอง

ที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ (jigsaw) สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่จัดการเรียนรู้แบบปกติ กล่าวคือ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ (jigsaw) เป็นการสอนที่ทำให้ผู้เรียนเข้าใจในการอ่านอย่างมี วิจัยญาณได้ดีกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติ เพราะการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ (jigsaw) มีความน่าสนใจ มีการทำงานร่วมมือกันในกระบวนการกลุ่ม ซึ่งเป็นการตอบสนองต่อผู้เรียนได้ มากกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติ เพราะผู้เรียนกล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงความคิดเห็น ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ (jigsaw) การจัดการเรียนรู้แบบปกติที่แตกต่างกัน คือ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์ (jigsaw) เป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยจะผู้เรียนแบบละ ความสามารถ คือ เก่ง ปานกลาง อ่อน เพื่อเข้ากลุ่มร่วมมือกันซึ่งแต่ละกลุ่มมีสมาชิก 4-5 คนสมาชิกในกลุ่ม ต้องศึกษาเรื่องที่ครูผู้สอนเตรียมไว้ โดยผู้เรียนแต่ละกลุ่มจะแบ่งเนื้อหาเป็นเรื่องย่อยและแบ่งภารกิจให้สมาชิก ในกลุ่มไปศึกษาเรื่องย่อยเหล่านั้นร่วมกับสมาชิกกลุ่มคนอื่น ๆ หลังจากการศึกษาค้นคว้าผู้เรียนมาพบกลุ่มเพื่อ รายงานผลการศึกษา สรุปความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่แต่ละคนรับผิดชอบ ทดสอบความรู้ด้านใดบุคคลและคำนวณ คะแนนเฉลี่ยเป็นกลุ่มสรุปผลการทดสอบและครูผู้สอนควรมีการเสริมแรงให้กับกลุ่มผู้เรียนผู้เรียนที่มีคะแนน สูงสุด สอดคล้องกับแนวคิดกรมวิชาการ(2545,หน้า87-88) เพื่อที่จะทำให้งานบรรลุเป้าหมาย ครูผู้สอนมีหน้าที่ แนะนำคอยให้ความช่วยเหลือจัดหาอุปกรณ์ให้ผู้เรียนใช้ความสามารถในการเรียนอย่างเต็มที่จึงทำให้ผู้เรียนเกิด กระบวนการกลุ่มและช่วยเหลือกันสอดคล้องกับแนวคิดของ Johnson and Johnson (อ้างถึงใน พรรณรัตน์ มี เจริญธรรม,2533,หน้า35-36) โดยสมาชิกในกลุ่มต้องมีความรับผิดชอบร่วมกันช่วยกันทำงานที่ได้รับ มอบหมายให้สำเร็จมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันในการอภิปรายและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ซึ่งแต่ละกลุ่ม จะได้รับมอบหมายในการทำงานอย่างเต็มความสามารถ ในการนำคะแนนของแต่ละกลุ่มมาพัฒนาเพื่อให้ ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อตนเองและต่อกลุ่ม

2. จากผลการศึกษาพบว่า การอ่านอย่างมีวิจัยญาณที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วย เทคนิคจิ๊กซอว์ (Jigsaw) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก การจัดการเรียนรู้การอ่านอย่างมีวิจัยญาณด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ (Jigsaw) เป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่แปลกใหม่ในการเรียนมีรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่มีความเหมาะสมในการนำมาใช้ในการ เรียนรู้ เช่นตัวอย่างงานวิจัยที่ใช้เทคนิคจิ๊กซอว์ (Jigsaw) สอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐชยา พอพิน (2555) กล่าวถึง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ (Jigsaw) เพื่อการ วิเคราะห์ไวยากรณ์ภาพพจน์ในเพลงไทยลูกทุ่ง ผลการวิจัย คือ วิเคราะห์ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ (Jigsaw) ปรากฏว่านักเรียน ทำแบบทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.31 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.75 แสดงให้เห็นการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ ผู้เรียนให้สูงขึ้นได้ รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่มีความเหมาะสมในการนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ คือ จัดกลุ่ม ผู้เรียนเพื่อร่วมมือการเรียนรู้จัดกลุ่มผู้เชี่ยวชาญในแต่ละเรื่องย่อยจากที่ผู้สอนกำหนดให้ คือ ให้นักเรียนเขียน และประเด็นที่น่าสนใจมากที่สุด จบการนำเสนอลักษณะผู้เชี่ยวชาญจากกลุ่มต่าง ๆ จนสามารถแลกเปลี่ยน ความรู้ เข้าใจ ผู้เชี่ยวชาญในแต่ละเรื่องในกลุ่มเดิม การวัดผลการเรียนรู้และเก็บคะแนน ซึ่งเป็นการกำหนด คะแนนคนในกลุ่มและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์กลุ่มที่ประสบผลสำเร็จ การเรียนนั้นสิ่งที่จะประสบความสำเร็จได้

ก็คือการทำแบบทดสอบหลังเรียนมีคะแนนสูงกว่าการทดสอบก่อนเรียน ผู้วิจัยได้นำมาศึกษาเป็นแนวทางในการทำรายงานการวิจัย รวมทั้งนำเทคนิคในการสอนต่าง ๆ มาศึกษา

3. จากผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์การอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนที่จัดการเรียนรู้แบบปกติ กล่าวถึง การทำแบบทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนเป็นการสรุปผลการเรียนรู้ที่ประสิทธิภาพ โดยการสอนของผู้สอนต้องวางแผนจัดการเรียนการสอนให้ตรงตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพของผู้เรียนสูงสุด สอดคล้องกับแนวคิดของสุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2545, หน้า 83-84) ได้ให้ขั้นตอนการอ่านอย่างมีวิจารณญาณไว้ 6 ขั้นตอน ซึ่งแต่ละขั้นตอนสอดคล้องลำดับขั้นพฤติกรรมของ Bloom ดังนี้ ขั้นที่ 1 จำ เป็นขั้นเริ่มแรกของการอ่านที่สมองจะต้องจำเรื่องราวรวมให้ได้จำความหมายของคำ ให้คำจำกัดความของคำยาก จำชื่อตัวละครและเหตุการณ์สำคัญการจะรู้ว่า นักเรียนมีความจำเรื่องที่อ่านได้มากหรือน้อยใช้วิธีการตั้งคำถามเรื่องที่อ่าน หรืออาจให้สะกดคำ บอกความหมายและบอกคำจำกัดความขั้นที่ 2 เข้าใจ เป็นขั้นที่ผู้อ่านสามารถเล่าเรื่องที่อ่านด้วยคำพูดซึ่งเข้าใจความคิด ถ้อยคำ ประโยคและข้อความที่ให้คิดสอนใจ สรุปแนวคิด โดยใช้คำพูดของตนเอง ดังนั้น การที่ครูจะประเมินว่านักเรียนมีความเข้าใจมากหรือน้อย ควรตั้งคำถามด้วยการให้เล่าเรื่อง และเรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง ขั้นที่ 3 นำไปใช้ เป็นขั้นที่ผู้อ่านควรมีการฝึกนำถ้อยคำ ประโยค และเหตุการณ์ที่จาก การอ่านไปใช้แก้ปัญหาในสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้นใหม่ หรือนำไปใช้แก้ปัญหาในวิชาอื่น ๆ ดังนั้น คำถามที่ใช้จึงมักจะกำหนดเป็นสถานการณ์ให้ผู้อ่านพิจารณาในการนำความรู้มาใช้ประโยชน์ ขั้นที่ 4 วิเคราะห์ เป็นขั้นที่ให้อ่านแยกองค์ประกอบย่อยของแนวคิดรู้จักแยกความหมายของคำและบอกได้ว่าองค์ประกอบใดมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ ขั้นที่ 5 สังเคราะห์เป็นขั้นที่ให้อ่านรู้จักสรุปแนวคิดของเรื่อง ค้นหาลักษณะโครงเรื่องที่คล้ายคลึงกับเรื่องที่เคยอ่าน สุภาชิตหรือคำพังเพยที่มีความหมายเปรียบเทียบแล้วใกล้เคียงกัน อีกทั้ง ยังสามารถสรุปแนวคิดที่เหมือนกันและต่างกันได้ด้วย ขั้นที่ 6 ประเมินค่า เป็นขั้นสูงสุดของการคิดที่ให้อ่านรู้จักตัดสินเรื่องที่อ่านเป็นข้อเท็จจริงหรือข้อคิดเห็น พิจารณาและค้นหาคุณค่าที่ปรากฏในเรื่อง ได้แก่ ความรัก ความกตัญญู ความซาบซึ้ง รวมถึงความเป็นเหตุเป็นผลเพื่อฝึกให้รู้จักสังเกตการใช้ถ้อยคำ การบรรยายที่ทำให้เกิดภาพพจน์ ตลอดจนความประทับใจอื่น ๆ ที่ได้จากการอ่าน และครูผู้สอนต้องสรุปเนื้อหาจากสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ สังเกตพฤติกรรม ทำอย่างไรให้ผู้เกิดความสนใจตั้งแต่ต้นจนจบ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทพศิรินทร์ร่มเกล้า ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ (Jigsaw) กับ การจัดการเรียนรู้แบบปกติ สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. นักเรียนที่สอนโดยผลสัมฤทธิ์การอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ (Jigsaw) สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์การอ่านอย่างมีวิจารณญาณหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์ (Jigsaw) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์การอ่านอย่างมีวิจารณญาณหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ครูผู้สอนควรนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปประยุกต์ใช้ในการสอนให้เหมาะสมกับนักเรียนในชั้นเรียนของตนเอง
2. ครูผู้สอนควรกระตุ้นให้นักเรียนศึกษาหาความรู้ต่าง ๆ ในรายวิชาอื่น ๆ เพิ่มเติม เพราะการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ (Jigsaw) มีความสะดวกในการให้นักเรียนได้ศึกษาหาความรู้โดยการทำงานแบบกระบวนการกลุ่ม
3. ครูผู้สอนสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้ผู้เรียนรู้สึกเป็นกันเองและฝึกให้นักเรียนกล้าคิด กล้าแสดงความคิดเห็น กล้าพูด ซึ่งจะกระตุ้นให้นักเรียนทุกคนเกิดความสนใจในกิจกรรมการเรียนรู้อย่างทั่วถึงและเกิดความเชื่อมั่นใจในความสามารถของตนเอง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมเพื่อส่งเสริมการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ โดยสื่อการเรียนรู้อื่น ๆ เช่น นิทานพื้นบ้าน สารคดี ตำนาน และศาสนา เป็นต้น
2. ควรนำแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ (Jigsaw) ไปใช้ควบคู่กับกิจกรรมในรูปแบบอื่น ๆ เพื่อให้กิจกรรมนั้นมีความหลากหลาย
3. ควรนำแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์ (Jigsaw) ไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนในระดับชั้นอื่น ๆ เพื่อพัฒนานักเรียน

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ. (2545). *แนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาตามหลักสูตรสถานศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด
- ณัฐชยา พอพิน. (2555). *ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคจิกซอร์ เรื่องการวิเคราะห์โวหารภาพพจน์ในเพลงไทยลูกทุ่ง*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ทิตนา แชนมณี. (2557). *ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 18)* กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ปริญญา บันสุวรรณ. (2553). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ 2 กับแบบปกติ*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พิชิต ฤทธิ์จรูญ. (2548). *หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 3)*. กรุงเทพมหานคร: เข้า ออฟ เคอร์มีส์.
- ราชบัณฑิต. (2546). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542*. กรุงเทพฯ-มหานคร: นานมีบุ๊คส์ พับลิเคชั่น.
- วิริยา วิริยารัมภะ. (2549) *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่สอนโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหวมกหกใบและวิธีสอนแบบปกติ*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ศศิธร ช่วยสงค์. (2551). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และทักษะการคิดพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ (Jigsaw) กับแบบปกติ*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2553). *19 วิธีการจัดการเรียนรู้: เพื่อพัฒนาความรู้: เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะ (พิมพ์ครั้งที่ 9)*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ภาพพิมพ์.
- อมรพรรณ พรสีมา. (2541). *การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจ: คู่มือการดำเนินการอบรม พัฒนาการเรียนการสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.